

били гонени отъ езичниците и трѣбвало да се криятъ по горитѣ и изъ пещеритѣ. Поселилъ се е по онова време тукъ единъ пустинникъ, далечъ отъ хората. Направилъ си е и жилище; ето вижте тази дупка въ скалата. Живѣлъ той въ постъ и молитва предъ Бога и молилъ го да закриля своитѣ чада, които повѣрвали въ неговия синъ. Че въ ония усилни времена тогавашнитѣ господари, римлянитѣ, гонили и мжчили християнитѣ. Научили се хората за праведния човѣкъ. Козарчета му носили хлѣбъ, а възрастнитѣ идвали да ги поучава. А въ дни на гонения тѣ бѣгали край морето и се крили въ дълбокитѣ пещери. Хѣ тамъ долу, къмъ морето, има друга пещера. Около нея и сега личи дебелъ зидъ. Въ тази пещера сж се крили първитѣ християни изъ тѣдѣвашния край. Излиза, казватъ, и сега единъ попъ, егуменътъ на манастиря, поглежда гората и пакъ се скрива. Ще излиза той до тогава, до когато хората изсѣкатъ гората и я превърнатъ въ ниви. А тука, нѣкъде изъ скалитѣ, имало издълбани четиридесетъ и три стаи. Четиридесетъ и две сж напълнени съ прѣстъ, а въ четиридесетъ и третата сж скрити царски съкровища. Като слѣзете пѣкъ долу и погледнете въ дѣсно, ще видите нататѣкъ надъ морето надвиснала скала. Нѣкога, когато турцитѣ нагазили нашата земя, четиридесетъ моми, като не искали да се предадатъ на невѣрниците, заплели си една друга коситѣ и се хвърлили въ морето...

Разказва стариятъ калугеръ, децата слушатъ захласнати съ затаенъ дѣхъ. Надъ тѣхъ лазурното небе, подъ тѣхъ низко долу гората, а задъ нея безбрѣжното море. Слънцето клони на заходъ. Скалитѣ хвърлятъ надолу своитѣ дълги сѣнки. Става